

Hôm qua chúng ta đã cùng phóng viên Paulus Lê Sơn, VRNs trao đổi với luật sư Lê Thị Công Nhân

về giáo sư Phạm Minh Hoàng và nguời gởi tin tức là “Âm mưu lật đổ chế độ” như là sản phẩm được quy định của những nguời công sản Việt Nam. Hôm nay, xin mời anh chị em tiếp tục chia sẻ câu chuyện của luật sư Công Nhân với phóng viên VRNs về xã hội dân sự, về tiến trình dân chủ.

Pv: Chào chị, chúng tôi rất vui được gặp chị trong buổi nói chuyện liên tiếp theo này. Sau những chia sẻ và nhận định của chị về sự kiện giáo sư Phạm Minh Hoàng bị an ninh Việt Nam bắt, tạm giam để điều tra ông với “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền” theo điều 79 trong buổi nói chuyện liên tiếp. Để tiến đến một xã hội dân chủ thực sự chắc chắn ai cũng mong mỏi. Với một nguời dân, mà là pháp nhân, được biết đến luôn biết là một nhà đấu tranh dân chủ cho Việt Nam. Vậy theo chị, để tiến đến một xã hội dân chủ thật sự, mà cụ thể ngay trên đất nước Việt Nam thì nhân dân Việt Nam cần phải làm gì, có gì pháp luật hay hiều nào, có những thay đổi như thế nào, thưa chị?

Luật sư Lê Thị Công Nhân (Ls LTCN): Chúng ta sống dưới sự cai trị đức đoán của Đấng công sống ở Việt Nam, vì thế nhà cầm quyền và nhà nước Việt Nam hiện nay thì bất thể gì là nhà nước đức tài. Không chỉ riêng nhà nước đức tài công sống ở Việt Nam, mà có mặt đi đâu đức bất là nhúng nhúng đi theo công sống thì đều đang và sự tiến bộ của đức tài như vậy. Đức tài thì có thể hiểu là mặt của sự cai trị đức đoán và không có nhúng nhúng khác biệt.

Ở Việt Nam như anh và họ đó thì muốn có xã hội dân chủ chúng ta cần phải làm gì?. Tôi nghĩ là câu hỏi này không quá khó để trả lời. Chúng ta phải đánh đổ chế độ đức tài. Chúng ta phải thiết lập mặt của dân chủ non trẻ, mới mẻ thì cái đi đâu kinh khủng của cái nền dân chủ đó là chúng ta phải gánh chịu và giới quy tắc nhúng nhúng họ quấy rối đức tài để rồi. Rồi có thể trong quá trình giới quy tắc đó thì chúng ta thiêu kinh nghiệm, năng lực chúng ta kém, chúng ta ngây thơ và sự bất lực của đức bất chính nhúng nhúng cái tên đức tài đã bị sụp đổ. Chúng ta đánh phá nền dân chủ đó và không giới quy tắc đức nhúng nhúng họ quấy rối chúng ta gây ra. Đi đâu nghe thì thấy nhúng nhúng buồn cười, nhúng nhúng tôi nghĩ khả năng là có thể, bởi vì cái trình độ dân trí nói chung và sự hiểu biết về chính trị nói riêng của người dân Việt Nam thì phải nói khá là thấp.

Chúng ta phải đổi mới mặt như vậy thì chúng ta rồi để bị lừa dối, hay mù quáng tiếp tục an phận sống dưới mặt chế độ mà không có tự do, không có tôn trọng và nhân quyền.

Còn câu chuyện đánh đổ đức tài thì nó liên quan, tôi nghĩ rằng tên đức tài sự nhất là người khác nói thật, thể hiện ý chí của mình mặt cách đức lập, mặt cách thế hệ thế hệ, trung thực. Đó là mặt đi đâu mà tên đức tài sự nhất.

Trong bối cảnh Việt Nam hiện nay, tôi nghĩ rằng chúng ta hãy thức hiện nhân quyền công bình, và là nhân quyền mang tính phổ quát tiến bộ thức hiện nhúng nhúng nhân quyền khác. Đó chính là quyền tự do ngôn luận. Mặt người có miệng không chế độ ăn đúng không? Mà miệng đó còn phải để nói, mà nói thì đức nhúng nhúng chúng ta phải nói nhúng nhúng đi đâu chúng ta nghĩ, chế chúng ta nói lung tung thì người ta sẽ nói là mặt trí, là điên. Mà nếu như mình không nói đức nhúng nhúng đi đâu mình nghĩ thì cái tự cách con người của mình ở chế nào đây?, như mới sinh hoạt của chúng ta, tôi nói thật là mặt loài vật theo mặt cách nào đó cái nhu cầu tiến bộ. Và cái chúng ta làm người đó là chúng ta có suy nghĩ, có nhận thức, nhúng nhúng mà hình nhúng đó là mặt thức niệm tâm, chúng ta phải thức hiện ra bên ngoài để cho người bên cạnh đức bất. Cái thức hiện ra bên ngoài đó mà không chân thật thì cái tự cách làm người của chúng ta có vấn đề.

Tôi nghĩ rằng, ở Việt Nam cái sự trà đạp nhân quyền mà công sống gây ra đã đến mức độ mới nhúng nhúng cảm thấy là an tâm, thấy được chế độ, thấy thoải mái trong cái ép buộc cảm nhúng nhúng nhân

quyền, họ đăng ký, đăng ký tuyên truyền nên họ đã quen. Họ vừa là nhân nhân họ cũng góp phần vào cái việc nhìn nhận và nhân quyền họ tặc là sai trái và què cụt. Cho nên cái nhân quyền của chính bản thân họ cũng bị phạm đôi khi họ không biết, hoặc họ biết nhưng họ cũng cảm thấy không mấy quan trọng.

Suy nghĩ cá nhân của tôi, tôi Việt Nam hiện nay thì quyền tự do ngôn luận như tôi nói đó chúng ta hãy thức hiện nhân quyền của bản, và là nhân quyền mang tính phổ quát thì thức hiện nhân quyền nhân quyền khác nhau chúng ta vẫn chưa có. Bản chất của nó có đó là chính tôi phải đi tù. Tôi đã lên tiếng chân thành nhưng suy nghĩ của mình, có thể quý vị có những người không đồng ý với điều tôi nói, nhưng mà đó là quyền tự nhiên, của bản của tôi. Ta không đồng ý với nhau đó là chuyện bình thường, nhưng không thể vì không đồng ý với nhau mà tấn công nhau vào tù bắt bớ o ép đăng ký. Không thích thì không chơi với nhau.

Khi tôi nói với với án của tôi ở trong tù thì tôi luôn nói với thái độ như vậy. Bây giờ Đảng cộng sản với Đảng Thăng Tiến không chơi với nhau, tại sao lại dung nạp o ép tấn công Đảng Thăng Tiến vào tù là thế nào? vô lý! Anh không chơi với tôi thì tôi cũng không buồn, trên thế giới có 7 tỷ người cộng mà, một ngày lại có 24 giờ thôi, nên tôi cũng phải chấp nhận o ép đăng ký mà chơi.

Nếu mà Việt Nam có đăng ký quyền tự do ngôn luận bao gồm trong đó là quyền tự do thông tin, tự do báo chí, tự do phát hành sách, v.v... và những quyền của thức hiện thì tôi tin chắc rằng chế độ đăng ký của Việt Nam sẽ sụp đổ sớm và bất ngờ. Nhưng cái công cụ của chúng ta có khó khăn, cái nhận thức của chúng ta với cái quyền này không đăng ký cao và chưa đăng ký đúng. Người ta có thể nói đăng ký bình môi, bình môi một cách bình thường, họ nghĩ đó là tự do ngôn luận thì thực là không phải. Chúng ta cần phải thức hiện cái chính kiến của mình với đời sống, văn hóa, đạo đức, pháp luật của xã hội. Đây là những điều của bản trong đời sống của con người. Chúng ta làm kinh doanh, chúng ta là nghệ sĩ, chúng ta là tu sĩ thì chúng ta đều có những điều như vậy, Việt Nam đáng thức là bây giờ vẫn chưa có.

Mà cái tự do ngôn luận xin thức a với anh, thức a với quý vị là chúng ta không làm hại nhau đăng ký có đúng không? Chúng ta hay nói hôm nay là tôi nói thay cho người này, nói thay cho người kia, thức ra đó là một cách nói thôi. Chúng ta phải nói lên những suy nghĩ của chính mình bằng ngôn ngữ của chính mình, kể câu chuyện của chính mình. Cái cách nói thay, nói hay người ta gọi theo một cách nào đó thì đó không phải là quyền tự do ngôn luận.

Khi tôi nhắc tôi nói lên suy nghĩ của tôi thì đó là quyền tự do ngôn luận của tôi, nhưng khi tôi nói thay những người khác thì đó vẫn chưa là nói thay, chỉ tôi không thể làm thay cái quyền cho họ.

Ls Lê Th Công Nhân: Tên đ c tài s ngu i nói th t

Tác Giả: Paulus Lê S n

Thứ Tư, 15 Tháng 9 Năm 2010 04:34

Tôi c vũ cái quy n t do ngôn lu n mà m i m t con ng i dám nói lên ti ng nói c a mình. M c dù tôi không là cái gì c nh ng tôi tin ch c n u có m t nghìn Công Nhân nh tôi thì ch có nhà tù nào nh t đ c c . Nh có n tù nhân tâm s v i tôi nôm na r t là buồn c i nói là đ t n c có m t nghìn “con Công Nhân” thì ch có nhà tù nào nh t đ c c , đ n gi n v y thôi .

Pv: Xin c m n nh ng chia s , suy t trần tr c a ch v m t n n dân ch đích th c cho Vi t Nam. Kính chúc ch m nh kh e, và bình an.

Hà N i ngày 12/9/2010

Paulus Lê S n